

APIE HIPIŲ JUDĖJIMĄ

Pasak anglų kalbos ir kultūros žodyno, hipiai – (7-ame ir 8-ame dešimtmečiuose) asmenys, kurie atmeta [sakytume – naujai įvertina] tradicines visuomenės vertybes, išreikšdami tai savo neįprasta apranga, ilgais plaukais, gyvendami kartu grupėse, kartais ieškodami malonių patyrimų vartojant narkotikus. Hipiai tikėjo taika (...). Vadinami gėlių vaikais, nes taikos, meilės, grožio idėjas mėgo išreikšti gėlių įvaizdžiu. Amerikoje jie protestavo prieš Vietnamo karą ir skleidė posakį „Mylėkite, nekariaukite“.

Kaip hipių subkultūros idėjos suranda atgarsį tarp sovietmečio Lietuvos jaunimo? Subkultūra formavosi bendraujant. Nebuvo organizuotų amerikietiško pavyzdžio *getų* arba akivaizdžios organizacijos. Jaunimas hipiavo gatvėje, maži būreliai rinkdavosi „laisvuose plotuose“, mėgiamose miesto vietose arba nuošaliau – gamtoje. Nežiūrint to, simboliškai galime įvardinti hipių kultūrinę bendriją, kuriai bendrumo suteikė domėjimasis Vakarų jaunimo avangardo idėjomis. Tarp 7-to dešimtmečio jaunimo sklandė mitas apie hipių gyvenimo būdą, tapusį jaunimo laisvės simboliu. [...]

Hipių kultūrinės idėjos Lietuvoje brendo palankioje jaunimo avangardinės muzikos terpėje. [...] Lietuvos roko enciklopedijos duomenimis, „pirmosios roko muzikos grupės Lietuvoje, vadintos *big beat'o* (bigbyto) grupėmis, pradėjo burtis 7-to dešimtmečio viduryje, o nuo 68-ųjų tarp vidurinių mokyklų moksleivių bei studentų prasidėjo tikras bigbyto bumas“. Šiuos duomenis patvirtino ir laikotarpio spaudos tekstai bei interviu su respondentais, kurie 1966–1970 m. klausė bei grojo roką, laikė save hipiais.“

Ramanauskaitė E. „Jaunimo kultūrinė rezistencija sovietmečiu: hipių kultūrinės idėjos Lietuvoje“, in: *Kauno istorijos metraštis*, nr. 4, 2003, p. 134.